

MANUEL CASTELLS / МАНУЕЛЬ КАСТЕЛЬС

Іспанський соціолог-постмарксист.

Професор соціології у Відкритому Університеті Каталонії (Universidad Abierta de Cataluña) у Барселоні. Народився 9 лютого в муніципалітеті Ельїн, провінція Альбасете, Кастилія-Ла-Манча. Він також є професором в Університеті Південної Каліфорнії, почесним професором Каліфорнійського Університету в Берклі, де він викладав протягом 24 років; тощо.

Міністр освіти у 2020-2021 рр. в уряді прем'єр-міністра Педро Санчеса.

Періодично пише матеріали для видання La Vanguardia.



Рейтинг статей: **0-1-2**

Поточний висновок:

Автор постійно поширює проросійські наративи, такі як: неефективність західних санкцій проти Росії, необхідність домовлятися з Росією через наявність в неї ядерної зброї тощо. Автор постійно перебільшує військові та економічні спроможності Росії та навпаки – занижує спроможності України. Автор однобічно висвітлює російсько-українську війну на користь Росії. Для посилення аргументації робить вивід на емоції.

Через високий статус автора, він може мати значний вплив на викривлення іспанського медійного поля та завдавати відчутної шкоди іспансько-українським відносинам.

Елемент ризику:

Має тісні наукові та особисті зв'язки з РФ. Був гостьовим професором Вищої школи економіки (Москва), Університету гуманітарних наук (Єкатеринбург). До 2015 року входив до Міжнародної консультативної ради Вищої школи економіки (Москва).

Є запрошеним спікером та учасником понад 20 наукових конференцій та заходів, частина з яких проходила за підтримки президента РФ.

Спільно з дружиною-росіянкою Еммою Кисельовою*, яка раніше була заступницею директора Інституту економіки російської академії наук у Новосибірську, має понад 30 монографій та есе, присвячених Росії та різним аспектам російського суспільства.

Детальна інформація зазначена у [CV](#)¹ автора Мануеля Кастельса.

У 1990-х – 2000-х рр. був радником уряду РФ та очолював Міжнародний комітет експертів для надання консультацій щодо політичних і соціальних перетворень РФ, зокрема готував експертні звіти для на той час вже президента Путіна.

ЗВ'ЯЗКИ З РОСІЄЮ

Неодноразово відвідував СРСР/Росію

- У 1984 році був на конференції в Новосибірську і там познайомився з російською соціологинею Еммою Кисельовою, з якою одружився у 1993 році.
Джерела:
https://biographs.org/manuel-castells?utm_source=chatgpt.com#h2_7
- У 1990-ті рр. був радником уряду РФ та очолював міжнародний комітет експертів для надання консультацій щодо політичних і соціальних перетворень у РФ.
Джерела:
https://www.artefaktum.hu/it/Castells_interju.html?utm_source=chatgpt.com
- У 2012 році – “Social-political movements in the Internet Age. Implications for Global and Russian democracy” у Москві на форумі RIA Novosti.

Одружений на росіянці Еммі Кисельовій

- Кисельова є виконавчою директоркою кафедри ЮНЕСКО з освіти та технологій для соціальних змін в Автономному університеті Барселони (Executive Director at UNESCO Chair in Education & Technology for Social Change).

Кисельова очолює відділ міжнародних відносин в Університеті відкритої освіти Каталонії (UOC) у Барселоні.

Також вона є старшою науковою співробітницею Центру публічної дипломатії при Університеті Південної Каліфорнії (USC).

- Кисельова була заступницею директора Інституту економіки російської академії наук у Новосибірську. Також вона обіймала посаду заступниці директора Сибірського міжнародного центру регіональних досліджень російської академії наук та була директоркою Школи управління для регіональних і бізнес-лідерів у Сибіру.

¹*Потрібно перейти за лінком і завантажити CV

- Кисельова є авторкою та співавторкою низки академічних публікацій про Росію, серед яких:

“Росія в інформаційну епоху”, у збірці: V. Bonell та G. Breslaw, “Росія наприкінці XX століття”, Westview Press, 2000; “Російський федералізм і сибірський регіоналізм, 1990–2000”, у журналі City, Лондон, №2, 2000.

Кастельс є автором наукових / аналітичних публікацій про Росію, зокрема:

- Кастельс М. Глобальний капіталізм: уроки для Росії // Економічні стратегії: журнал - 2000. - Т. 2 , № 5. - С. 54-62 .
- Кардозу Ф. Е. , Карной М., Кастельс М., Коен С. С., Турен А. [Звіт Російському уряду міжнародної групи радників з соціальних та політичних проблем економічних реформ та структурних перетворень у Росії](#) // Світ Росії. Соціологія. Етнологія: журнал. - 2010. - Т. 19, № 2. - С. 3-18 . - [ISSN 1811-038X](#) .

ПІДОЗРІЛІ СТАТТІ

1. Ucraina: negociar o morir (укр. Україна: вести переговори, або вмерти)

Формат:

Дата:

Посилання:

опінія

21.02.2024

<https://www.lavanguardia.com/opinion/20240224/9526857/ucrania-negociar-morir.html>

Побудова хибної дилеми та відсутність засудження агресора, покладання відповідальності на жертву агресії. Вивід читача на емоції.	
Україна: вести переговори, або вмерти	Ucrania: negociar o morir
Неправдива/перебільшена інформація про Авдіївку; свідомий вивід на емоції через перебільшення.	
Використання прямого російського нарративу про «8 років обстрілювали Донецьк», що є елементом схвалення та виправдовування агресії Росії з боку автора.	
Перемога Росії у кровопролитній битві за Авдіївку є поворотним моментом у війні, як у військовому, так і в політичному плані. Авдіївка була фортецею, побудованою британськими інженерами у 2014 році, яка з того часу витримала всі атаки. Звідти бомбардували Донецьк і ускладнювали окупацію однієї з анексованих Росією провінцій. Її захищали найкращі війська з найкращим озброєнням.	La victoria rusa en la cruenta batalla de Avdiyivka es un punto de inflexión en la guerra, tanto militar como políticamente. Avdiyivka era una fortaleza construida por ingenieros británicos en 2014, que resistió todos los ataques desde entonces. Desde allí se bombardeaba Donetsk y se dificultaba la ocupación de una de las provincias anexadas por Rusia. Estaba defendida por las mejores tropas con el mejor equipamiento.
Сприяння російському нарративу про падіння морального духу українців, побудованого на основі власного емоційного твердження автора без наведення верифікованих даних та аргументів; видавання власної думки за загальноприйнятий факт.	
Українські війська риють окопи і мінують поля, щоб перейти до оборони. Мобілізувавши 900 000 військовослужбовців, Україна тепер повинна мобілізувати ще 500 000 через величезні втрати з обох сторін. <u>З населення вже досить, і воно не бажає посилати своїх чоловіків на смерть.</u>	Las fuerzas ucranianas están cavando trincheras y minando campos para pasar a la defensiva. Tras haber movilizado a 900.000 soldados, ahora Ucrania necesita movilizar a otros 500.000 por las enormes pérdidas de ambos bandos. <u>Y la población ya está cansada y se resiste a enviar a sus hombres a morir.</u>
Наратив про неефективність та непотрібність західних санкцій проти Росії; гіперболізація спроможностей Росії; безпідставні оціночні судження без наведення фактів та даних.	

Росія має весь час у світі, тому що санкції майже не зашкодили її економіці, яка зростає вдвічі швидше, ніж в ЄС. За підтримки Північної Кореї та Ірану її заводи виробляють тисячі безпілотників і ракет, а також 60 000 гаубиць щороку, що в п'ять разів більше, ніж у НАТО. Росія не може програти війну і може її виграти. І якби Трамп був президентом, він би уклав угоду з Путіним.	Rusia tiene todo el tiempo del mundo porque las sanciones han hecho poca mella en su economía, que crece el doble que la Unión Europea. Y reforzada por Corea del Norte e Iran, sus fábricas producen anualmente miles de drones y misiles y 60.000 obuses, cinco veces más que la OTAN. Rusia no puede perder la guerra y tal vez puede ganarla. Y si Trump fuera presidente, pactaría con Putin.
Нерозуміння російської незацікавленості щодо миру та справжніх прагнень Росії у війні проти України. Залякування: наратив, що з Росією треба домовлятися через наявність у неї ядерної зброї. Емоційна маніпуляція: вивід на емоцію для посилення аргументації. Логічна помилка причин і наслідків: перекладання провини у відсутності перемовин з агресора на жертву. Неповага до кордонів України та права на самозахист.	
Скільки десятків тисяч людських життів і ампутацій буде потрібно, щоб досягти неминучих переговорів? Це обов'язково означає мир на території і нові домовленості щодо безпеки. Нинішній наратив НАТО є уявним і небезпечним. Різниця між Гітлером і Путіним полягає в тому, що нацисти не мали ядерної зброї.	¿Cuántas decenas de miles de vidas humanas y de personas amputadas hacen falta para llegar a la inevitable negociación? Que necesariamente implica paz por territorio y nuevos acuerdos de seguridad. La narrativa actual de la OTAN es imaginaria y peligrosa. Porque la diferencia entre Hitler y Putin es que los nazis no tenían armas nucleares.

Український переклад

Україна: вести переговори, або вмерти.

Перемога Росії у кровопролитній битві за Авдіївку є поворотним моментом у війні, як у військовому, так і в політичному плані. Авдіївка була фортецею, побудованою британськими інженерами у 2014 році, яка з того часу витримала всі атаки.

Звідти бомбардували Донецьк і ускладнювали окупацію однієї з анексованих Росією провінцій. Її захищали найкращі війська з найкращим озброєнням.

Незважаючи на це, Залужний, харизматичний очільник української армії, нещодавно звільнений Зеленським, розглядав можливість організованого відходу, оскільки розумів, що нова російська тактика не була такою, як у Бахмуті. Це були не самогубчі хвилі солдатів, як у роті Вагнера, а використання переваги в озброєнні, якої Росія досягла в авіації та далекобійній артилерії після розвитку свого військово-промислового комплексу. Росіяни піддали Авдіївку безперервному шквалу однотонних бомб, щоденним залпам ракет усіх типів і роям безпілотників, які керували артилерією з необмеженими запасами боєприпасів. Після знищення оборонних споруд вони невеликими групами засилали спецпризначенців для захоплення місцевості. Вони все одно зазнавали великих втрат, бо Україна давала відсіч усім, що мала. Але це було недовговічно. Зеленський, щоб показати НАТО якісь результати, замінив Залужного на Сірського, який під Бахмутом наказав битися до кінця, але потім не став. Те ж саме він намагався зробити в Авдіївці, поки опір поступово не занепав, а підрозділи не здалися або не залишили свої позиції. Коли він нарешті віддав наказ про відступ, було вже надто пізно, вони були оточені, і почався хаотичний розпад, а місцеві командири вели переговори про капітуляцію. Згодом російські війська скористалися ситуацією, щоб просунутися вперед і наступати на більшій частині фронту, зокрема, на півдні під Роботиним, відкриваючи шлях на Запоріжжя; на заході, загрожуючи Часів Яру; і на півночі під Кременною та Куп'янськом, повертаючи частину територій, втрачених під час наступу українських військ.

Росія має весь цей час, тому що санкції мало впливають на її економіку.

Українські війська риють окопи і мінують поля, щоб перейти до оборони. Мобілізувавши 900 000 військовослужбовців, Україна тепер повинна мобілізувати ще 500 000 через величезні втрати з обох сторін. З населення вже досить, і воно не бажає посилати своїх чоловіків на смерть. Росія має весь час у світі, тому що санкції майже не зашкодили її економіці, яка зростає вдвічі швидше, ніж в ЄС. За підтримки Північної Кореї та Ірану її заводи виробляють тисячі безпілотників і ракет, а також 60 000 гаубиць щороку, що в п'ять разів більше, ніж у НАТО. Росія не може програти війну і може її виграти. І якби Трамп був президентом, він би уклав угоду з Путіним.

Скільки десятків тисяч людських життів і ампутацій буде потрібно, щоб досягти неминучих переговорів? Це обов'язково означає мир на території і нові домовленості щодо безпеки. Нинішній наратив НАТО є уявним і небезпечним. Різниця між Гітлером і Путіним полягає в тому, що нацисти не мали ядерної зброї.

Іспанський оригінал

Ucrania: negociar o morir

La victoria rusa en la cruenta batalla de Avdiivka es un punto de inflexión en la guerra, tanto militar como políticamente. Avdiivka era una fortaleza construida por ingenieros británicos en 2014, que resistió todos los ataques desde entonces. Desde allí se bombardeaba Donetsk y se dificultaba la ocupación de una de las provincias anexadas por Rusia. Estaba defendida por las mejores tropas con el mejor equipamiento. Aun así, Zaluzhni, el carismático jefe del ejército ucraniano recién destituido por Zelenski,

planteaba una retirada ordenada porque se dio cuenta de que la nueva táctica rusa no era la de Bajmut. No eran oleadas suicidas de soldados como hacía la empresa Wagner, sino la utilización de la superioridad armamentística, que Rusia ha conseguido en el aire y en la artillería de largo alcance tras desarrollar su complejo militar industrial.

Los rusos sometieron Avdíivka a una continua lluvia de bombas de una tonelada, con salvas diarias de misiles de todo tipo y enjambres de drones dirigiendo una artillería con reservas ilimitadas de munición. Tras destruir las defensas enviaban fuerzas especiales en pequeños grupos para ocupar el terreno. Aún así tuvieron grandes pérdidas porque Ucrania se defendió con todo. Pero era insostenible. Zelenski, necesitado de demostrar a la OTAN algunos resultados, reemplazó a Zaluzhni por Sirski, que en Bajmut ordenó luchar hasta el final, aunque luego no fue así. Intentó hacer lo mismo en Avdíivka hasta que se fue hundiendo la resistencia y las unidades se rendían o dejaban sus puestos.

Cuando al final ordenó la retirada era demasiado tarde, estaban rodeados y fue una desbandada caótica, con comandantes locales negociando su rendición. Consecuentemente, las tropas rusas aprovecharon para seguir avanzando y pasar al ataque en gran parte del frente, en particular en el sur, en Robótine, abriendo camino hacia Zaporíyia; hacia el oeste amenazando Chásiv Yar; y en el norte, en Kreminná y Kúpiansk, recuperando parte del terreno perdido en la ofensiva ucraniana.

Rusia tiene todo el tiempo porque las sanciones hacen poca mella en su economía

Las fuerzas ucranianas están cavando trincheras y minando campos para pasar a la defensiva. Tras haber movilizado a 900.000 soldados, ahora Ucrania necesita movilizar a otros 500.000 por las enormes pérdidas de ambos bandos. Y la población ya está cansada y se resiste a enviar a sus hombres a morir.

Rusia tiene todo el tiempo del mundo porque las sanciones han hecho poca mella en su economía, que crece el doble que la Unión Europea. Y reforzada por Corea del Norte e Iran, sus fábricas producen anualmente miles de drones y misiles y 60.000 obuses, cinco veces más que la OTAN. Rusia no puede perder la guerra y tal vez puede ganarla. Y si Trump fuera presidente, pactaría con Putin.

¿Cuántas decenas de miles de vidas humanas y de personas amputadas hacen falta para llegar a la inevitable negociación? Que necesariamente implica paz por territorio y nuevos acuerdos de seguridad. La narrativa actual de la OTAN es imaginaria y peligrosa. Porque la diferencia entre Hitler y Putin es que los nazis no tenían armas nucleares.

2. París-Kyiv, oh la la (укр. Париж-Київ, о-ля-ля)

Формат:

опінія

Дата:

09.03.2024

Посилання:

<https://www.lavanguardia.com/opinion/20240309/9545000/paris-kyiv-oh.html>

Наратив щодо неефективності та, отже, непотрібності західних санкцій проти Росії; перебільшення міцності економіки Росії; маніпулювання
--

цифрами щодо зростання ВВП Росії, Франції та США (без урахування обсягу економік).

Наведення тез про «страждання» без підтвердження фактичними даними, а також твердження, що інфляція пов'язана саме із санкціями, а не економічним станом країни чи політиками національних урядів.

Вважалося, що санкції завдадуть шкоди російській економіці. Насправді ж у 2023 році Росія зросла на 3,6%, Франція — на 0,9%, ЄС — на 1%, а США — на 2,5%. Російський експорт енергоносіїв збільшився порівняно з періодом до вторгнення. Дві найбільші країни світу, Індія та Китай, більш ніж компенсували втрату європейських ринків. Це ми, європейці, постраждали в результаті інфляції.

Se pensó que las sanciones dañarían la economía rusa. En realidad, en el 2023 Rusia creció un 3,6%, Francia un 0,9%, la Unión Europea un 1% y Estados Unidos un 2,5%. Las exportaciones rusas de energía han aumentado con relación a antes de la invasión. Los dos países más grandes del mundo, India y China, han compensado de sobra la pérdida de mercados europeos. Los que hemos sufrido hemos sido los europeos como consecuencia de la inflación.

Наратив, що мобілізація в Сили оборони України це ймовірна смерть – «ніхто не хоче йти».

Опосередковане висвітлення ситуації в Росії. Описування лише проблем країни, яка захищається, тобто аргументація на користь РФ.

Етичне питання: відсутність засудження країни-агресора.

Звичайно, тисячі людей втекли з країни, щоб не йти на війну. Те саме відбувається і в Україні, адже ніхто не хоче йти на вірну смерть.

Claro que muchos miles han huido del país para no ir a la guerra. También está sucediendo en Ucrania, porque nadie quiere ir a una muerte probable.

Залякування: наратив про ймовірність ядерних ударів з боку Росії.

Умиротворення агресора. Етичний момент — відбілювання дій агресора, відсутність підтримки жертви.

Реакція Путіна нагадує нам, що тотальна війна може легко перерости в ядерний конфлікт. Це не порожні слова. Росії немає сенсу вторгнутися в Європу, оскільки вона вже займає провідне місце в Євразії.

Але вона не збирається виходити з України, поки не перекроїть її кордони і не відновить свою глобальну владу.

La reacción de Putin nos recuerda que una guerra total puede fácilmente escalar a un intercambio nuclear. No son palabras vacías. No tiene sentido para Rusia invadir Europa, porque ya se sitúa en una Eurasia triunfante. Pero no se va a retirar de Ucrania hasta redefinir sus fronteras y restaurar su autoridad global.

Париж-Київ, 0-ля-ля

Макрон наробив галасу на засіданні групи підтримки України, натякнувши на відправку регулярних бойових військ (спецпідрозділи вже там є). Його партнери залишили його самого, особливо Німеччина і навіть Польща. Можливо, він хотів компенсувати свою попередню поблажливую заяву про те, що не слід принижувати Росію. Обидві позиції випливають із незрозумілого почуття військової переваги, яке може дорого нам коштувати, як коштувало Наполеону і Гітлеру. Путін недооцінив можливості України, підсиленої НАТО, і його вторгнення було катастрофою. Але коли росіяни виправили ситуацію з військами і технікою, ситуація змінилася. Битви під Бахмутом і Авдіївкою та просування в Донецьку, Роботині та на півночі свідчать про перевагу Росії в вогневій потужності (літаки, ракети, артилерія та дрони), яка змушує поступатися українські сили, що поступаються за чисельністю та озброєнням і піддаються постійним бомбардуванням. Мобілізація більшої кількості людей є непопулярною.

Небезпечно вірити власній пропаганді. Вважалося, що санкції завдадуть шкоди російській економіці. Насправді в 2023 році економіка Росії зросла на 3,6%, Франції — на 0,9%, Європейського Союзу — на 1%, а США — на 2,5%. Російський експорт енергоносіїв зріс порівняно з періодом до вторгнення. Дві найбільші країни світу, Індія та Китай, з лишком компенсували втрату європейських ринків. Від інфляції постраждали європейці. Росія суттєво збільшила військові видатки, які, за прогнозами, у 2024 році становитимуть 6% її ВВП, тоді як у США цей показник становить 4%. Вона отримує боєприпаси з Північної Кореї та дрони з Ірану. Разом із власними дронами Lancet вона щомісяця використовує тисячі дронів. Тим часом американські республіканці блокують постачання зброї Україні в Конгресі, продовжуючи політику Трампа. Нерівновага стає дедалі більшою.

Україна не може виграти війну, і потрібно втрутитися або вести переговори, але хто, коли, що?

Також часто вважається, що російське населення виступає проти автократа Путіна. Насправді, останні опитування незалежного та авторитетного Центру Левада показують, що близько 80% населення підтримує Путіна. Звичайно, тисячі людей втекли з країни, щоб не йти на війну. Те саме відбувається і в Україні, адже ніхто не хоче йти на вірну смерть. Тому натяк Макрона впливає з переконання, що **Україна не може виграти війну і що потрібно втрутитися або вести переговори. Але хто, коли, що?**

Європейська комісія дійшла висновку, що потрібно готуватися до війни, тому що Путін може вторгнутися в Європу після України. Реакція Путіна нагадує нам, що тотальна війна може легко перерости в ядерний конфлікт. Це не порожні слова. Росії немає сенсу вторгтися в Європу, бо вона вже знаходиться в триумфальній Євразії. Але вона не вийде з України, поки не перекроїть її кордони і не відновить свою глобальну владу. Чи варто мілітаризувати Європу, коли єдиним результатом, якщо дійде до конфронтації, конвенційної чи ядерної, буде руйнування Європи, поки Трамп, Путін і Сі Цзіньпін домовляються про новий міжнародний порядок?

Іспанський оригінал

París-Kyiv, oh la la

Menuda la armó Macron en la reunión del grupo de apoyo a Ucrania, al insinuar el envío de tropas regulares de combate (fuerzas especiales ya están). Sus socios lo dejaron solo, en especial Alemania e incluso Polonia. Tal vez quiso compensar su condescendiente declaración anterior de que no se debía humillar a Rusia. Ambas posiciones derivan de un incomprensible sentimiento de superioridad militar que nos puede costar caro, como les costó a Napoleón y Hitler. Putin subestimó la capacidad de Ucrania, reforzada por la OTAN, y su invasión fue un desastre. Pero cuando los rusos corrigieron el tiro en tropas y material, la situación ha cambiado. Las batallas de Bajmut y Avdiyivka y los avances en el Donetsk, en Robótine y en el norte indican la ventaja rusa en potencia de fuego (aviones, misiles, artillería y drones), que doblega a fuerzas ucranianas inferiores en número y equipamiento, sometidas a constantes bombardeos. Movilizar más gente es impopular.

Es peligroso creerse la propia propaganda. Se pensó que las sanciones dañarían la economía rusa. En realidad, en el 2023 Rusia creció un 3,6%, Francia un 0,9%, la Unión Europea un 1% y Estados Unidos un 2,5%. Las exportaciones rusas de energía han aumentado con relación a antes de la invasión. Los dos países más grandes del mundo, India y China, han compensado de sobra la pérdida de mercados europeos. Los que hemos sufrido hemos sido los europeos como consecuencia de la inflación. Rusia ha incrementado sustancialmente el gasto militar, proyectado a alcanzar en el 2024 el 6% de su PIB, mientras que en EE.UU. es un 4%. Recibe munición de Corea del Norte y drones de Irán. Sumados a los Lancet de fabricación propia, usa mensualmente miles de drones. Mientras los republicanos estadounidenses bloquean el avituallamiento de Ucrania en el Congreso, prefigurando la política de Trump. El desequilibrio es cada vez mayor.

Ucrania no puede ganar la guerra y hay que intervenir o negociar, pero ¿quién, cuándo, qué?

También suele pensarse que la población rusa se opone al autócrata Putin. En realidad, las encuestas recientes del Centro Levada, independiente y de reconocida solvencia, señalan un apoyo en torno al 80% de la población. Claro que muchos miles han huido del país para no ir a la guerra. También está sucediendo en Ucrania, porque nadie quiere ir a una muerte probable. Por eso la insinuación de Macron resulta del convencimiento de que Ucrania no puede ganar la guerra y que hay que intervenir o negociar. Pero ¿quién, cuándo, el qué?

La Comisión Europea concluye que hay que prepararse para la guerra porque Putin podría invadir Europa tras Ucrania. La reacción de Putin nos recuerda que una guerra total puede fácilmente escalar a un intercambio nuclear. No son palabras vacías. No tiene sentido para Rusia invadir Europa, porque ya se sitúa en una Eurasia triunfante. Pero no se va a retirar de Ucrania hasta redefinir sus fronteras y restaurar su autoridad global. ¿Vale la pena militarizar Europa cuando el único horizonte, si se llega a la confrontación, convencional o nuclear, sería la devastación de Europa, mientras Trump, Putin y Xi Jinping negocian un nuevo orden internacional?

Окремі статті (поза 2024 роком) для розширення «контексту автора»

3. ¿Paz en Ucrania? (укр. Мир в Україні)

Формат:

опінія

Дата: 22.02.2025 (Стаття 2025 року для фіксації контексту автора «системності»)

Посилання: <https://www.lavanguardia.com/opinion/20250222/10411001/paz-ucrania.html>

- Інформація наводиться без посилань, щоб посилити емоційний заклик результатом якого має бути “пасивна позиція Європи” на перемовини між РФ та США.
- Використання терміну “al matadero” (укр. бійня).
- Фокус на примусовій мобілізації в Україні (ігнорування у випадку Росії).
- Наведення без посилань статистики про 100 тисяч українських дезертирів (за останні місяці).

Наведення без посилань чутливої статистики про 100 тисяч українських дезертирів (за останні місяці); навмисне емоційне забарвлення; видавання власної думки за факт.	
Неповага до України, бо вона веде війну за виживання.	
Сьогодні мало хто з молодих людей готовий померти за батьківщину, просто так. Тому, за даними західних ЗМІ, за останні місяці в Україні було 100 000 дезертирів, а чоловіків затримують на вулицях, щоб відправити на <u>бійню</u> .	Pocos jóvenes hoy día están dispuestos a morir por la patria, sin más. Por eso en Ucrania en los últimos meses, según medios occidentales, ha habido 100.000 desertores y detienen a hombres por la calle para enviarlos al matadero.
Тим більше в війні, про яку ми давно знаємо, що ніхто не може її виграти.	Sobre todo en una guerra que hace tiempo sabemos que nadie puede ganar.
Однобічне висвітлення інформації; ігнорування проблем, які має Росія; перекладання локальних проблем на Україну; подання власної думки як загальновизнаного факту.	
Побудова логічної хибі: бо ці «страждання» через те, що РФ напала на Україну. А не через те, що Україна продовжує захищатись.	
Ігнорування реальних причин війни (напад РФ на Україну) та її наслідків.	
Але навіть якщо Україна має рацію, безкінечне продовження війни є практично неможливим. Через виснаження України та через те, що	Pero aunque Ucrania tenga razón, la continuación indefinida de la guerra es una imposibilidad práctica. Por agotamiento de Ucrania y porque una

значна частина європейців і половина американців не готові продовжувати допомагати Україні і терпіти наслідки у вигляді витрат, енергопостачання та інфляції.	parte sustancial de los europeos y la mitad de los estadounidenses no están dispuestos a seguir ayudando a Ucrania y a sufrir las consecuencias en términos de gasto, suministro energético e inflación.
Безпідставна думка. Відсутність посилянь чи даних. Маніпуляція: видавання подання власної думки як загальновизнаного факту.	
Можливо, в майбутньому, якщо Європа вирішить стати військовою потугою (що є предметом дискусій), ситуація може змінитися, але не зараз. І, що найголовніше, більшість населення буде проти.	La mayoría de los gobiernos no están en eso. Tal vez en el futuro, si Europa decide ser potencia militar (algo por debatir), podría ser diferente, pero no en este momento.
Відверта проросійська аргументація, що офіційно використовувалась у формулюваннях російських посадових осіб.	
Неповага до суб'єктності та територіальної цілісності України.	
Відсутність засудження агресора та зміщення фокуса, що є спробою відбілити агресора.	
Крім того, переговори в Ер-Ріяді між представниками Росії та США свідчать про нові відносини між двома державами, що закладають основи для відновлення економічного співробітництва та розподілу мінеральних багатств України , до якого також запрошується Європа.	Además, lo que revelan las conversaciones en Riad entre los representantes rusos y estadounidenses es una nueva relación entre las dos potencias, sentando las bases de una colaboración económica renovada y un reparto de las riquezas minerales de Ucrania, al que también se invita a Europa.
Систематичне ігнорування суб'єктності України та Європи у потенційному врегулюванні війни.	
Неповага до кордонів України. Відсутність засудження агресії.	
Авторська маніпуляція — перетворення власних суджень на нібито загальновідомі факти.	
США змусять Зеленського погодитися на мир в обмін на територію. Єдине, про що можна домовлятися, — це які саме території. [...] Ми зможемо, звичайно, надати сили для посередництва на умовах, про які домовляться Трамп і Путін.	Estados Unidos obligará a Zelenski a aceptar paz por territorio. La única negociación es qué territorios [...] Podremos, eso sí, aportar fuerzas de interposición, en las condiciones que acuerden Trump y Putin. Y negociar una participación, junto con Ucrania, en la

А також домовитися про участь, разом з Україною, у переговорах, щоб виправити на користь України умови угоди між США і Росією.	mesa de negociación para ajustar en mejores términos para Ucrania lo acordado por Estados Unidos y Rusia.
--	---

Український переклад

Мир в Україні?

З точки зору людей, єдиною перемогою, що має сенс у війні, є мир. Сьогодні мало хто з молодих людей готовий померти за батьківщину просто так. Тому, за даними західних ЗМІ, за останні місяці в Україні було 100 000 дезертирів, а чоловіків

затримують на вулицях, щоб відправити їх на бійню. Тим більше у війні, про яку ми давно знаємо, що ніхто не може виграти.

Ні Росія після провалу своєї некомпетентної наступальної операції в 2022 році, ні Україна, яку підтримує НАТО, після того як Путін мобілізував усі свої ресурси, щоб окупувати території, на які він претендує. І він це зробив: сьогодні військові витрати Росії перевищують витрати всіх європейських країн разом узятих, і вона розробила найсучасніші ракети та дрони.

Чи розділена Європа готова взяти на себе всі військові зусилля, необхідні для продовження війни?

Якось давно я писав у цій газеті, що буде досягнуто «корейського рішення», тобто припинення воєнних дій на лінії фронту. Тим часом сотні тисяч людей загинули або стали інвалідами, Україна зруйнована, а Росія пошкоджена.

Хоча спочатку НАТО, за словами Папи Франциска, «занадто гавкало», очевидно, що є загарбник і загарбаний. Це поновило старі побоювання щодо російського експансіонізму, особливо в Східній Європі. Але навіть якщо Україна має рацію, безкінечне продовження війни є практично неможливим. Через виснаження України і тому, що значна частина європейців і половина американців не готові продовжувати допомагати Україні і терпіти наслідки у вигляді витрат, енергопостачання та інфляції. У будь-якому випадку, рішення Трампа, оголошене давно, вирішує питання. США змусять Зеленського погодитися на мир в обмін на територію. Єдине, про що можна домовлятися, — це які саме території. Виключаючи вступ України до НАТО, але не до Європейського Союзу. Для Європи принизливо бути відстороненою від переговорів. Але альтернатив мало.

Україна залежить від НАТО. А НАТО військово залежить від США, від їхньої логістики, технологій, супутників (включно з супутниками Маска), ядерного парасольки та арсеналу озброєнь.

Чи розділена Європа готова взяти на себе всі військові зусилля, необхідні для продовження війни? Більшість урядів не готові до цього. Можливо, в майбутньому, якщо Європа вирішить стати військовою потугою (що є предметом дискусій), ситуація може змінитися, але не зараз. І, що найголовніше, більшість населення буде проти. Ми можемо, звичайно, надати сили для посередництва на умовах, про які домовляться Трамп і Путін. І домовитися про участь, разом з Україною, у переговорах, щоб вигоди для України були кращими за ті, про які домовилися США і Росія.

Це кінець фікції про НАТО як союз рівних. Проте залишається зобов'язання США втрутитися в разі агресії проти країни НАТО. Хоча, як і слід було очікувати, довіра до цієї обіцянки похитнулася. Крім того, переговори в Ер-Ріяді між представниками Росії та США свідчать про нові відносини між двома державами, що закладають основи для відновлення економічного співробітництва та розподілу мінеральних багатств України, до якого також запрошується Європа.

Стратегічний поворот Трампа пов'язаний з трьома причинами: втомою більшості американського населення від військових інтервенцій, які вважаються непотрібними для їхньої власної безпеки; геополітичним зсувом до потенційного протистояння з

Китаєм, єдиним супротивником, якого боїться США, та особистими стосунками Трампа з Путіним, в яких є темні і, можливо, компрометуючі для Трампа моменти. Проект полягає в розподілі сфер впливу між двома державами та віддаленні Росії від Китаю. Світ великих держав, в якому ми не беремо участі. Хоча принаймні це зупинило б вбивства в Україні.

Іспанський оригінал

¿Paz en Ucrania?

Desde la vivencia de las personas, la única victoria con sentido en la guerra es la paz. Pocos jóvenes hoy día están dispuestos a morir por la patria, sin más. Por eso en Ucrania en los últimos meses, según medios occidentales, ha habido 100.000 desertores y detienen a

hombres por la calle para enviarlos al matadero. Sobre todo en una guerra que hace tiempo sabemos que nadie puede ganar.

Ni Rusia tras el fracaso de su incompetente ofensiva en el 2022 ni Ucrania apoyada por la OTAN, una vez que Putin movilizó todos sus recursos para ocupar los territorios que ambiciona. Y lo hizo: hoy día Rusia tiene un gasto militar mayor que todos los países europeos juntos y ha desarrollado misiles y drones más avanzados.

¿Está una dividida Europa decidida a asumir todo el esfuerzo bélico requerido para continuar la guerra?

Hace tiempo escribí en este diario que se llegaría a una “solución coreana”, es decir, un cese de las hostilidades en torno a la línea de frente. Mientras tanto ha habido centenares de miles de muertos y mutilados, Ucrania está destruida, y Rusia, dañada.

Aunque en el origen la OTAN, en palabras del papa Francisco, “ladró demasiado”, es obvio que hay un invasor y un invadido. Lo cual ha reactivado los viejos temores al expansionismo ruso, sobre todo en Europa del Este. Pero aunque Ucrania tenga razón, la continuación indefinida de la guerra es una imposibilidad práctica. Por agotamiento de Ucrania y porque una parte sustancial de los europeos y la mitad de los estadounidenses no están dispuestos a seguir ayudando a Ucrania y a sufrir las consecuencias en términos de gasto, suministro energético e inflación. En cualquier caso, la decisión de Trump, anunciada desde hace tiempo, zanja la cuestión. Estados Unidos obligará a Zelenski a aceptar paz por territorio. La única negociación es qué territorios. Excluyendo la incorporación de Ucrania a la OTAN, pero no a la Unión Europea. Es humillante para Europa quedar marginada de la negociación. Pero hay pocas alternativas posibles. Ucrania depende de la OTAN. Y la OTAN es militarmente dependiente de Estados Unidos, de su logística, de su tecnología, de sus satélites (incluidos los de Musk), de su paraguas nuclear y de su arsenal armamentístico.

¿Está una dividida Europa decidida a asumir todo el esfuerzo bélico requerido para continuar la guerra? La mayoría de los gobiernos no están en eso. Tal vez en el futuro, si Europa decide ser potencia militar (algo por debatir), podría ser diferente, pero no en este momento. Y, sobre todo, la mayoría de la población se opondría. Podremos, eso sí, aportar fuerzas de interposición, en las condiciones que acuerden Trump y Putin. Y negociar una participación, junto con Ucrania, en la mesa de negociación para ajustar en mejores términos para Ucrania lo acordado por Estados Unidos y Rusia.

Se trata del fin de la ficción de una OTAN entre iguales. Sí queda, sin embargo, el compromiso de Estados Unidos de intervenir en caso de agresión a un país de la OTAN. Aunque, como es lógico, la confianza en esa promesa se ha resentido. Además, lo que revelan las conversaciones en Riad entre los representantes rusos y estadounidenses es una nueva relación entre las dos potencias, sentando las bases de una colaboración económica renovada y un reparto de las riquezas minerales de Ucrania, al que también se invita a Europa.

El viraje estratégico de Trump está ligado a tres razones: el cansancio de la mayoría de la población estadounidense de intervenciones militares vistas como innecesarias para su propia seguridad; el desplazamiento geopolítico al enfrentamiento potencial con China, único adversario temido por Estados Unidos, y la relación personal de Trump con Putin, en la que hay zonas oscuras y tal vez comprometedoras para Trump. El proyecto es repartir

áreas de influencia entre las dos potencias y distanciar a Rusia de China. Un mundo de grandes poderes en el que no estamos. Aunque al menos se detendría la matanza en Ucrania.

4. ¿Una nueva guerra fría? (укр. Нова холодна війна?)

Дата: 16.08.2008 (Стаття 2008 року для фіксації контексту автора «системності»)

Посилання: <https://www.iade.org.ar/noticias/una-nueva-guerra-fria-manuel-castells>

- Виправдання РФ як головного порушника міжнародного права.
- Викривлення фактів та використання російського ІПСО як інформації.

Ключові фрагменти:

- “Немислимо продовжувати ставитися до країни з військовою, економічною, технологічною, культурною та політичною потужністю Росії, як до ведмедя, якого потрібно змусити танцювати під західну дудку. Побудова відносин співпраці з Росією є важливою для Європи, екстремальними націоналізмами, такими як Грузія чи Естонія”.
- “Для Росії було неприйнятним нарощування військової сили Грузії Сполученими Штатами та Ізраїлем, а також відмова від самовизначення Абхазії та Південної Осетії, водночас визнаючи право Косова на незалежність”.
- “Незрозуміло, чому сміливий президент Саакашвілі розпочав війну”.
- “Російські війська могли б відступити на свої позиції, Південна Осетія та Абхазія відновили б свою фактичну незалежність під російським захистом, а грузини, подолавши початковий момент національних заворушень, могли б сумніватися в авантюрах свого президента. Особливо враховуючи, що рік тому в Тбілісі відбулися насильницькі заворушення, які були жорстко придушені урядом”.

Ігнорування реальних причин війни: зображення Грузії як агресора, а Росії — як миротворця. Виправдання РФ, ігнорування суб’єктності Грузії.	
Коли 7 серпня грузинська армія здійснила несподівану атаку на столицю Південної Осетії, перетворивши її на руїни і вбивши щонайменше 1 600 цивільних осіб, розпочався новий епізод у відносинах між Росією та США, який деякі спостерігачі інтерпретують як нову холодну війну. В’яла реакція Росії, яка за три дні розформувала грузинську армію, була очікуваною. З часів розпаду Радянського Союзу США нав’язували свою геополітику ослабленій Росії.	Cuando el 7 de agosto el ejército de Georgia atacó por sorpresa la capital de Osetia del Sur, reduciéndola a escombros y matando al menos a 1.600 civiles, empezó un nuevo episodio en las relaciones entre Rusia y Estados Unidos que algunos observadores interpretan como una nueva guerra fría. La fulminante reacción de Rusia, desmantelando al ejército georgiano en tres días, era de esperar. Desde el fin de la Unión Soviética Estados Unidos ha impuesto su geopolítica a una Rusia debilitada.
Незрозуміло, чому зухвалий президент Саакашвілі розпочав війну, яку він не міг виграти самотійно. Багато людей, включаючи Горбачова, вважають немислимим, що він зробив би це без консенсусу з боку США.	No está claro por qué el osado presidente Saakashvili empezó una guerra que no podía ganar él solo. Mucha gente, incluido Gorbachov, consideran impensable que lo hiciera sin el consenso de Estados Unidos.

Виправдання Росії як агресора та порушника міжнародного права.	
Балканська війна та відокремлення Косова стали приниженням для Росії. Піднесення Путіна було підкріплене російськими націоналістичними настроями, які, приймаючи ринкову економіку і суспільство споживання, тим не менш, не змирилися з втратою свого впливу як країни.	La guerra de los Balcanes y la secesión de Kosovo fueron una humillación para Rusia. La ascensión de Putin se apoyó en el sentimiento nacionalista ruso que, adoptando la economía de mercado y la sociedad de consumo, no aceptaba sin embargo perder su influencia como país.
Наратив, що США і НАТО експлуатували страх країн Східної Європи перед Росією для розширення свого впливу.	
Наратив, що саме розширення НАТО спровокувало агресію Росії.	
Експлуатуючи давній страх Східної Європи перед Росією, США і НАТО створювали військові альянси, які сприймалися Росією як поступове оточення, що символізувалося запланованим розгортанням протиракет і кандидатурою України на вступ до НАТО.	Aprovechando el temor ancestral de Europa del Este con respecto a Rusia, Estados Unidos y la OTAN han ido estableciendo alianzas militares que han sido percibidas por Rusia como un cerco gradual, simbolizado por el proyectado despliegue de misiles antimisiles y la candidatura de Ucrania a la OTAN.
Наратив про те, що Росія — «спровокована країна», який подається як пряма аргументація на виправдання дій РФ.	
Маніпулятивне спрощення: ігнорування національних інтересів Польщі та інших держав, а також їхньої суб'єктності у власній оцінці загроз.	
Але є й ті, хто збирається підлити масла у вогонь. Зокрема, Польща та балтійські республіки, чий антиросійський націоналізм є тим більш агресивним, що вони відчувають себе захищеними з боку Європейського Союзу та НАТО. Звідси заклики до виключення Росії з Ради Європи, створення спільного антиросійського фронту сусідніх країн, включно з Україною, на чолі з США, а також провокації на кшталт відправки Естонією військ до Грузії на знак військової солідарності. Іншими словами, існує цілеспрямована стратегія націоналістичних лідерів колишніх радянських республік, спрямована на конфронтацію з Росією, щоб змусити Сполучені Штати і Європейський	Pero hay quien está por echar leña al fuego. En particular Polonia y las repúblicas bálticas, cuyo nacionalismo antirruso es tanto más virulento cuanto que se sienten protegidas por la Unión Europea y la OTAN. De ahí las peticiones de expulsión de Rusia del Consejo de Europa, la creación de un frente común antirruso de los países vecinos, incluida Ucrania, alineándose con Estados Unidos, y provocaciones como el envío de tropas de Estonia a Georgia en signo de solidaridad militar. Es decir, hay una estrategia deliberada de dirigentes nacionalistas de repúblicas ex soviéticas de llegar a una confrontación con Rusia para obligar a Estados Unidos y a la Unión Europea a defenderlos con todas las consecuencias. Es una estrategia de

Союз захищати їх за будь-яку ціну. Це дуже ризикована стратегія.	alto riesgo.
Перебільшення геополітичної ролі Росії.	
Немислимо продовжувати ставитися до країни з військовою, економічною, технологічною, культурною і політичною силою Росії, як до ведмедя, якого можна змусити танцювати під західну дудку.	Es impensable seguir tratando a un país con la fuerza militar, económica, tecnológica, cultural y política que tiene Rusia como si fuera un oso al que hay que hacer bailar al son occidental.

Український переклад

Нова холодна війна?

Коли 7 серпня грузинська армія здійснила несподівану атаку на столицю Південної Осетії, перетворивши її на руїни і вбивши щонайменше 1 600 цивільних осіб, розпочався новий епізод у відносинах між Росією та США, який деякі спостерігачі інтерпретують як нову холодну війну. В'яла реакція Росії, яка за три дні розформувала грузинську армію, була очікуваною. З часів розпаду Радянського Союзу США нав'язували свою геополітику ослабленій Росії.

Балканська війна та відокремлення Косова стали приниженням для Росії. Піднесення Путіна було підкріплене російськими націоналістичними настроями, які, приймаючи ринкову економіку і суспільство споживання, тим не менш, не

змирилися з втратою свого впливу як країни. Експлуатуючи давній страх Східної Європи перед Росією, США і НАТО створювали військові альянси, які сприймалися Росією як поступове оточення, що символізувалося запланованим розгортанням протиракет і кандидатурою України на вступ до НАТО. Але що було неприйнятним для Росії, так це нарощування військової присутності в Грузії з боку США та Ізраїлю і відмова від самовизначення Абхазії та Південної Осетії при одночасному визнанні права Косова на незалежність. Цього разу Росія сказала, що з неї досить. На Кавказі і в усьому світі. Модернізація (все ще незавершена) російської армії, консолідація державної влади та економічний бум, спричинений високими цінами на нафту (Росія є другим за величиною виробником нафти і газу у світі), повернули Росії статус глобальної держави. А адміністрація Буша, яка розпочала свою діяльність з дестабілізації Близького Сходу, може завершити свій похмурий шлях міжнародною кризою великих масштабів.

Незрозуміло, чому зухвалий президент Саакашвілі розпочав війну, яку він не міг виграти самотійно. Багато людей, включаючи Горбачова, вважають немислимим, що він зробив би це без консенсусу з боку США. Зрештою, США та Ізраїль роками надавали Грузії найсучасніше озброєння та військову допомогу. США, щоб закріпити вірного союзника в стратегічному регіоні (інший Ізраїль). Ізраїль захищає трубопровід через Грузію, яким постачається азербайджанська нафта, що становить 20 відсотків ізраїльського імпорту. Однак, схоже, що Саакашвілі діяв самотійно, щоб створити фактичну ситуацію, в якій США будуть змушені прийти йому на допомогу. Це складно, поза символічними жестами, оскільки США не в змозі ні економічно, ні у військовому плані брати участь у подальших авантюрах, приберігаючи сили на випадок можливої конфронтації з Іраном. За таких умов криза може заспокоїтися. Російські війська могли б відійти на свої позиції, Південна Осетія та Абхазія підтвердили б свою фактичну незалежність під російським захистом, а грузини, переживши перший момент національного шоку, могли б переосмислити авантюри свого президента. Особливо, якщо згадати, що рік тому в Тбілісі відбулися жорстокі заворушення, які були жорстко придушені урядом.

Але є й ті, хто збирається підлити масла у вогонь. Зокрема, Польща та балтійські республіки, чий антиросійський націоналізм є тим більш агресивним, що вони відчують себе захищеними з боку Європейського Союзу та НАТО. Звідси заклики до виключення Росії з Ради Європи, створення спільного антиросійського фронту сусідніх країн, включно з Україною, на чолі з США, а також провокації на кшталт відправки Естонією військ до Грузії на знак військової солідарності. Іншими словами, існує цілеспрямована стратегія націоналістичних лідерів колишніх радянських республік, спрямована на конфронтацію з Росією, щоб змусити Сполучені Штати і Європейський Союз захищати їх за будь-яку ціну. Це дуже ризикована стратегія. Якби Грузія стала членом НАТО, як вона того прагнула, за підтримки США, стаття 5 договору зобов'язує країни-члени прийти на допомогу одному зі своїх членів у разі вторгнення на його територію. А оскільки Грузія претендує на Південну Осетію як на свою територію (яку Росія, Осетія і Абхазія не визнають), нам довелося б воювати з Росією (так, нам з вами як членам НАТО теж). Європейський Союз може бути втягнутий у нову холодну війну через крайній націоналізм, як, наприклад, у Грузії чи Естонії, якщо ситуацію не вдасться ретельно врегулювати. Немисливо продовжувати ставитися до країни з військовою, економічною, технологічною, культурною і політичною силою Росії, як до ведмеда,

якого можна змусити танцювати під західну дудку. Побудова відносин співпраці з Росією має важливе значення для Європи. І Європейський Союз не може грати в подвійну провокаційну гру загостреного націоналізму та геополітики американської сили. Він не може підтримувати незалежність Косово і Чечні і відкидати незалежність Абхазії та Осетії. Не можна озброювати Грузію новітніми військовими технологіями, а потім засуджувати російську інтервенцію. І ви не можете приєднатися до ізраїльської стратегії використання інших пішаків для досягнення своєї кінцевої мети: нападу на Іран в найближчі місяці на тлі загальної дестабілізації регіону. Ні, це не нова холодна війна. Це перші сутички гарячої війни, що готується. Якщо тільки Європа не сповільнить процес і не дасть Обамі час стати президентом. Якщо він це зробить, адже одна з цілей цієї напруженості - сприяти Маккейну, створивши міжнародну кризу, в якій він зможе використати свій досвід і військово-морське минуле. Саакашвілі - нестабільна людина, яка пішла на авантюру, не зателефонувавши спочатку Бушу. Але він не божевільний. Тож цілком імовірно, що йому хтось зателефонував. Хтось у цій змові, хто не бажає припиняти використовувати імперські атрибути наддержави.

Іспанський оригінал

¿Una nueva guerra fría?

Cuando el 7 de agosto el ejército de Georgia atacó por sorpresa la capital de Osetia del Sur, reduciéndola a escombros y matando al menos a 1.600 civiles, empezó un nuevo episodio en las relaciones entre Rusia y Estados Unidos que algunos observadores interpretan como una nueva guerra fría. La fulminante reacción de Rusia, desmantelando al ejército georgiano en tres días, era de esperar. Desde el fin de la Unión Soviética Estados Unidos ha impuesto su geopolítica a una Rusia debilitada.

La guerra de los Balcanes y la secesión de Kosovo fueron una humillación para Rusia. La ascensión de Putin se apoyó en el sentimiento nacionalista ruso que, adoptando la economía de mercado y la sociedad de consumo, no aceptaba sin embargo perder su influencia como

país. Aprovechando el temor ancestral de Europa del Este con respecto a Rusia, Estados Unidos y la OTAN han ido estableciendo alianzas militares que han sido percibidas por Rusia como un cerco gradual, simbolizado por el proyectado despliegue de misiles antimisiles y la candidatura de Ucrania a la OTAN. Pero lo inaceptable para Rusia fue el reforzamiento militar de Georgia por parte de Estados Unidos e Israel y el rechazo de la autodeterminación de Abjasia y Osetia del Sur mientras se reconocía el derecho de Kosovo a la independencia. Esta vez Rusia ha dicho basta. En el Cáucaso y en el mundo. La modernización (aún incompleta) del ejército ruso, la consolidación de la autoridad del Estado y la bonanza económica impulsada por los altos precios del petróleo (Rusia es el segundo mayor productor de petróleo y gas en el mundo) sitúan a Rusia de nuevo como poder mundial. Y la Administración Bush, que se inició con la desestabilización del Oriente Medio, puede terminar su triste andanza con una crisis internacional de grandes proporciones.

No está claro por qué el osado presidente Saakashvili empezó una guerra que no podía ganar él solo. Mucha gente, incluido Gorbachov, consideran impensable que lo hiciera sin el consenso de Estados Unidos. Al fin y al cabo, Estados Unidos e Israel llevan años proporcionando armamento de última generación y asistencia militar a Georgia. Estados Unidos para anclar un aliado incondicional en una región estratégica (otro Israel). Israel para proteger el oleoducto que a través de Georgia conduce el petróleo de Azerbaiyán y que representa el 20% de las importaciones de Israel. Parece, sin embargo, que Saakashvili actuó por su cuenta para crear una situación de hecho en la que Estados Unidos tuviese que acudir en su ayuda. Algo difícil, más allá de gestos simbólicos, porque Estados Unidos no está en condiciones económicas o militares de meterse en más aventuras, reservándose como se reserva para una posible confrontación con Irán. En esas condiciones, la crisis podría calmarse. Las tropas rusas podrían retirarse a sus posiciones, Osetia del Sur y Abjasia se reafirmarían en su independencia de hecho bajo protección rusa, y los georgianos, pasado el primer momento de sobresalto nacional, podrían tener dudas sobre las aventuras de su presidente. Sobre todo si se recuerda que hace un año hubo violentos disturbios en Tiflis duramente reprimidos por el Gobierno.

Pero hay quien está por echar leña al fuego. En particular Polonia y las repúblicas bálticas, cuyo nacionalismo antirruso es tanto más virulento cuanto que se sienten protegidas por la Unión Europea y la OTAN. De ahí las peticiones de expulsión de Rusia del Consejo de Europa, la creación de un frente común antirruso de los países vecinos, incluida Ucrania, alineándose con Estados Unidos, y provocaciones como el envío de tropas de Estonia a Georgia en signo de solidaridad militar. Es decir, hay una estrategia deliberada de dirigentes nacionalistas de repúblicas ex soviéticas de llegar a una confrontación con Rusia para obligar a Estados Unidos y a la Unión Europea a defenderlos con todas las consecuencias. Es una estrategia de alto riesgo. Si Georgia hubiera sido miembro de la OTAN como pretendía, con el apoyo de Estados Unidos, el artículo 5 del tratado obliga a los estados miembros a socorrer a uno de sus miembros en caso de invasión de su territorio. Y como Georgia sostiene que Osetia del Sur es su territorio (lo que Rusia, Osetia y Abjasia no reconocen) hubiéramos tenido que entrar en guerra con Rusia (sí, usted y yo también como miembros de la OTAN que somos). La Unión Europea puede verse arrastrada a una nueva guerra fría por nacionalismos extremos, como el de Georgia o Estonia, si no se gestiona la situación con cuidado. Es impensable seguir tratando a un país con la fuerza militar, económica, tecnológica, cultural y política que tiene Rusia como si fuera un oso al que hay que hacer bailar al son occidental. La construcción de una relación de cooperación

con Rusia es esencial para Europa. Y no puede la Unión Europea entrar en el juego de provocación doble de nacionalismos exacerbados y geopolítica del poder estadounidense. No se puede apoyar la independencia de Kosovo y Chechenia y rechazar la de Abjasia y Osetia. No se puede armar a Georgia con la última tecnología militar y luego condenar la intervención rusa. Y no se puede entrar en la estrategia israelí que utiliza a otros peones para su objetivo final: el ataque a Irán en los próximos meses en medio de una desestabilización general de la región. No, no es una nueva guerra fría. Son las primeras escaramuzas de una guerra caliente en gestación. A menos que Europa frene el proceso y dé tiempo a que Obama llegue a presidente. Si llega, porque uno de los objetivos de esta tensión es favorecer a McCain creando una crisis internacional en la que pueda hacer valer su experiencia y su pasado militar. Saakashvili es una persona inestable que se lanzó a una aventura sin llamar antes a Bush. Pero no es un loco. Así que es probable que alguien lo llamara a él. Un alguien de esa trama que se resiste a dejar de utilizar los atributos imperiales del superpoder.